

ההוא מיבעיא ליה לדבר הראוי להיות קודש –

That word is needed for ‘something which is fit to be holy’

OVERVIEW

The גמרא explained that the רבנן do not require eating (and returning to the כהן) a (כהן) a (and the word ונתן means giving [at least] a פרוטה), because the word ונתן here is needed to teach us that the payment to the כהן must be with something which can become תרומה. Our תוספות clarifies the response of the רבנן.

תוספות responds to an anticipated difficulty:

ואף על גב דמאת הקודש דרשינן דבר הראוי להיות קודש אצטריך נמי ונתן -

And even though we expound the words of 'את הקודש' to derive that the payment must be a **דבר הראוי להיות קודש** (but not from the word 'ונתן'),¹ nevertheless **is ונתן also necessary** for the דרשה of קודש (and therefore cannot be used to teach us the requirement of a פ"פ) -

דאי כתב את הקודש לחודיה² הוה אמינא דלא אתא למעוטי אלא מעות אבל כל פירות ישלם -
For if the פסוק would write only 'את הקודש' (and not 'ונתן'), **I would have thought** that the words **את הקודש** **come to exclude only money** (which cannot conceivably become תרומה), **however he can pay with any type of produce** (even if this particular פרי cannot become תרומה; for instance חמץ בפסח)³ -

להכי כתב ונתן דמשמע שהפירות של נתינה⁴ בעינן ראוי להיות קודש:

Therefore the תורה wrote 'ונתן' which indicates that the פירות which are given, are required to be ראוי להיות קודש, and therefore we cannot derive from ונתן the rule of a פ"פ.

---

¹ So seemingly ונתן can be used to teach us that a פ"פ is required.

² Seemingly ונתן does not mean if it would only say את הקודש and it would not say ונתן, for the פסוק needs to say ונתן, otherwise it would be an incomplete and not understood statement; rather תוספות may mean to say that there is the option of using ונתן as אבא שאול does (to teach us that a פ"פ is required) or alternately that ונתן can expand את דרשה of קודש (as תוספות continues to explain). The רבנן choose to say that ונתן expands את דרשה of קודש and therefore cannot be used to teach us the requirement of a פ"פ. This may resolve the difficulty mentioned in the previous תוס' ד"ה אין in TIE footnote # 2. The רבנן would rather maintain that ונתן is written to expand את דרשה of קודש, than to teach us the requirement of a פ"פ since there is already לימוד from יאכל to teach us a פ"פ (of a כזית), so there is no need (for ונתן) to teach us a conflicting שיעור (of a פ"פ).

³ Since generally this type of פרי under different circumstances can become תרומה.

⁴ It is not sufficient that these פירות generally are ראוי להיות קודש, but we require that the specific פרי which he gives to the כהן (ונתן לכהן את הקודש) should be פירות which are ראוי להיות קודש.

SUMMARY

We derive from ונתן לכהן את הקודש that not only is the payment to be of a kind that can become תרומה (i.e. מעות not פירות), but the actual payment must be able to become תרומה (not חמץ בפסח).

THINKING IT OVER

Can one pay the כהן with שכחה, לקט, or פאה, which are פטור from תרומה (are they considered a קודש הראוי להיות קודש)? If not; then how can one pay with חולין (from which תרומה was already taken), since that too cannot become תרומה anymore, so it is also not a הראוי להיות קודש?⁵

---

⁵ רש"ש See.